

РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

УДК 352.07:[005.94:005.57

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ТРАНСЛЯЦІЇ ЗНАНЬ У СИСТЕМІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Н. М. Галяс,

*аспірант кафедри регіонального управління, місцевого самоврядування та управління містом,
Національна академія державного управління при Президентіві України*

У статті на основі аналізу праць зарубіжних учених досліджено різні підходи до трансляції знань. Визначено, що трансляція знань має навчальний характер та відбувається безпосередньо у вигляді комунікації. Систематизовано погляди науковців на трансляцію знань та здійснено їх авторський аналіз, на підставі якого визначено найбільш ефективні інструменти трансляції знань у системі місцевого самоврядування: довідник, посібник, дорожня карта громади, колегіальне тренування, наставництво, організаційне навчання, семінари, спільноти практики, сторітел-лінг. Обґрунтовано, що саме пошук нових інструментів трансляції знання може привести до позитивного ефекту в поступальному розвитку місцевого самоврядування.

Ключові слова: трансляція знань, інструменти трансляції знань, система місцевого самоврядування, посадова особа місцевого самоврядування.

N. M. Galias,

*Post-graduate Student, Chair of the Regional Administration, Local Self-Government and City Management,
National Academy for Public Administration under the President of Ukraine*

THE THEORETICAL FOUNDATIONS OF KNOWLEDGE TRANSFER IN THE LOCAL GOVERNMENT SYSTEM

The article investigates different approaches to knowledge transfer. The article based on the analysis of foreign contributions. It noted that knowledge transfer carries educational character and takes place directly as communication. The scientific views knowledge transfer is presented and systematized by author. The author determines most effective instruments for knowledge transfer in the local government system, such as reference book, manual, travelling map of development of society, mentoring, community of practice, storytelling, organizational studies, seminars, peer coaching. To our opinion, exactly the search of new instruments knowledge transfer can result in a positive effect in forward development of local self-government.

Key words: knowledge transfer, instruments for knowledge transfer, the system of local self-government, a public servant of local self-government.

Н. Н. Галяс,

*аспірант кафедри регіонального управління, місцевого самоуправління и управління городом,
Національная академия государственного управления при Президенте Украины*

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ТРАНСЛЯЦИИ ЗНАНИЙ В СИСТЕМЕ МЕСТНОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ

В статье на основе анализа трудов зарубежных ученых исследуются разные подходы к трансляции знаний. Определено, что трансляция знаний носит учебный характер и происходит непосредственно в виде коммуникации. Систематизировано взгляды ученых на трансляцию знаний и осуществлен их авторский анализ, на основании которого определены наиболее эффективные инструменты трансляции знаний в системе местного самоуправления: справочник, пособие, дорожная карта общества, коллегиальная тренировка, наставничество, организационная учеба, семинары, сообщества практики. Обосновано, что именно поиск новых инструментов трансляции знаний может привести к положительному эффекту в поступательном развитии местного самоуправления.

Ключевые слова: трансляция знаний, инструменты трансляции знаний, система местного самоуправления, должностное лицо местного самоуправления.

© Галяс Н. М., 2017

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. На сучасному етапі розвитку нашої держави триває пошук механізмів формування ефективного місцевого самоврядування територіальної організації влади, спроможної максимально забезпечити передовсім надання якісних і доступних публічних послуг, становлення демократії участі, узгодження інтересів, з одного боку, держави та територіальних громад – з другого, тобто всіх складових об'єднаної територіальної громади. Окрему увагу слід звернути на формування ефективної системи влади, що включає забезпечення відкритості, прозорості та участі громадськості у вирішенні питань місцевого значення та високої якості послуг. Якісне надання послуги є “візитною карткою” місцевої влади і держави в цілому. Громадянин оцінює ефективність влади не за заявами і пропагандистськими гаслами, а за якістю наданої послуги. Указані вектори, визначені в “Стратегії сталого розвитку 2020” [1], є актуальними.

Указом Президента України від 7 грудня 2016 р. “Про першочергові заходи з розвитку місцевого самоврядування в Україні на 2017 рік” [2] визначено як першочергові такі заходи, що включають удосконалення механізму державного стимулювання об'єднання громад, визначають вектори взаємодії органів виконавчої влади з органами місцевого самоврядування, виводять їх на інший рівень узгодження інтересів держави і територіальних громад.

Найбільш актуальним завданням вважаємо забезпечення ефективної консолідації всередині об'єднаної територіальної громади. Люди не бачать перспективи в об'єднанні, побоюються, що зникнуть цілі населені пункти, а села перетворяться в хутори. При цьому найбільш важливим для розуміння цих процесів є не лише вдосконалення функціонування основних складових системи місцевого самоврядування, а й пошук нових організаційних методів трансляції знань.

Підвищення потреби в інтелектуальних ресурсах і трансляція знання, відповідно, стають ключовим інструментом забезпечення ефективності органів влади, оскільки сприяють адаптації до нових умов зовнішнього середовища і уможливають використання накопиченого потенціалу.

Сьогодні проблематика місцевого розвитку є об'єктом уваги багатьох суб'єктів, зокрема Асоціації міст України. Проаналізовані нами матеріали, якими оперує асоціація, свідчать про неспроможність органів місцевого самоврядування розробляти якісні стратегії розвитку громад та

інвестиційні проекти, брак кваліфікованих спеціалістів з проектного менеджменту, відсутність практики підготовки пулу інвестиційних проектів для його представлення потенційним донорам, відсутність кваліфікованих менеджерів у комунальних установах розвитку громад “Інституту розвитку міста”, пасивність представників органів місцевого самоврядування та установ розвитку громад щодо участі в навчанні. Однак в Україні не дуже багато громад усвідомлюють можливості, які наразі з'являються в процесі їх об'єднання.

Щоб забезпечити добробут громад, органи місцевого самоврядування повинні створити сприятливі умови для формування конкурентного середовища між органами місцевого самоврядування, а також для бізнесу, залучення інвестицій, інновацій та кваліфікованої робочої сили, розвитку підприємництва.

Аналіз останніх публікацій за проблематикою та визначення невирішених раніше частин загальної проблеми. Науковому обґрунтуванню трансляції знань присвячені праці таких зарубіжних учених, як: Н.Громико, О.Генісаретський, М.Мамардашвілі, О.П'ятигорський, В.Давидов, Г.Щедровицький.

Так, Н.Громико аналізує 4 ключових підходи до проблематики трансляції знань [8]. Г.Щедровицький зазначає, що трансляція знань є особливим видом відтворення знань, що обов'язково має навчальний характер [10]. В системі В.Давидова пропонується підхід до формування теоретичного мислення на різних антропологічних рівнях. М.Мамардашвілі та О.П'ятигорський [7] акцентують увагу на тому, що знання не транслюються. Водночас О.Генісаретський вважає, що знання транслюються, але в рамках традиції [9]. Проте, незважаючи на велику кількість публікацій, у яких розглядається трансляція знань у системі місцевого самоврядування, ця проблематика висвітлена не повною мірою, що зумовлює її актуальність.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою статті є обґрунтування підходів до трансляції знань у системі місцевого самоврядування. Досягнення мети передбачає вирішення таких завдань: аналіз сучасних підходів до трансляції знання; дослідження кореляції поглядів науковців з досліджуваного питання на основі представлених підходів; обґрунтування найбільш ефективних інструментів трансляції знання в системі місцевого самоврядування.

Виклад основних результатів та їх обґрунтування. Людське суспільство потребує різних

способів передачі досвіду і знань. Різниця між комунікацією і трансляцією знань цілком очевидна. Основа комунікації – зворотний зв'язок, відомий двом сторонам спілкування. Основа трансляції – передача програм, відомих одній стороні спілкування і невідомих іншій. Для трансляції знань важливі методи формалізації та методи інтерпретації [3].

Розглянемо сучасні теоретичні підходи зарубіжних науковців до проблематики трансляції знань.

У кінці XVII ст. – першій половині XVIII ст. виникає дисциплінарна організація науки з притаманними їй особливостями трансляції знань, їх застосуванням і методами відтворення суб'єкта наукової діяльності. В науці XVII ст. головною формою закріплення і трансляції знання стала книга (манускрипт, фоліант), у якій були закладені основоположні принципи передачі знання. Способи спілкування між дослідниками і форми трансляції знань, які виникали в XVII ст., забезпечили успішний розвиток наук цієї історичної епохи, але в міру накопичення обсягу наукової інформації виникла потреба в їх зміні. В різних країнах створюються спільноти дослідників-спеціалістів, часто підтримані суспільною думкою і державою [4].

На сучасному етапі розвитку суспільства інформаційні технології справляють суттєвий вплив на всі види діяльності, в тому числі і на трансляцію знання. Вони перетворюють знання в інформаційний ресурс суспільства. Перевагою інформаційних технологій слід вважати величезний обсяг інформації і велику швидкість її трансляції та обробки. Процес трансляції знання спирається на технології комунікації, які проявляються у вигляді монологу, діалогу та полілогу. Раніше трансляція знання відбувалася в рамках контрольованості і мала відповідати встановленим критеріям, формувати установки та алгоритми поведінки, однак масове використання Інтернету розмиває чіткі стратегії навчання. Різноманіття інформації різного роду глибини і змістовності ускладнює відбір і трансляцію вагомого знання. Тепер ці технології, а не книги забезпечують зберігання, обробку і трансляцію інформації [4].

На думку Д.Скальської, останньою за часом і найбільш важливою щодо обсягу досліджень виступає концепція так званої “технокультури” як атрибута “інформаційного суспільства”. Можна вважати, що технокультура доводить до логічного завершення заміну природних, іманентних людині реальних зв'язків на комунікаційні (штучні) [5]. Технокультура пропонує інший соціокод, що базується на постійній трансформації особистос-

ті, свободі від біологічних обмежень, тому постає питання про створення штучного інтелекту і надінтелекту. Технологічна культура – важлива частка загальної культури людства, яка віддзеркалює на кожному історичному етапі його розвитку цілі, характер і рівень перетворювальної природодоцільної творчої діяльності людей, яка здійснюється на основі досягнень науки і техніки, етики виробничих відносин. Технокультура визначає світогляд і саморозуміння сучасної людини, єдність і гармонійність матеріальної та духовної культури, суспільства. Перехід на якісно новий рівень життя та функціонування в технологічно й інформаційно насиченому світі неможливий без здійснення освіти, парадигмою якої є технологічна культура [6].

На думку М.Мамардашвілі і А.П'ятигорського, знання, в тому числі теоретичне, не транслюється, оскільки воно нерозривно пов'язане із структурами свідомості. В основу знання покладено символічні відносини, що виникають при абсолютно особливому стані свідомості, в якому починаєш бачити засадничі суті світобудови, вихідні принципи його організації. Входження, потрапляння в такий стан є дивом, подією. Виникає воно чи не виникає – питання свободи пізнання. Свободу не можна транслювати. Знання завжди є знаковою системою. Але знак не є вихідною точкою. Знаку передують символи. Щоб виникло знання, спочатку повинен виникнути символ, який потім буде перетворений у знак, наголошують М.Мамардашвілі і А.П'ятигорський. Символ – це річ, що має здатність індукувати стани свідомості, через яку психіка індивіда включається в певний зміст свідомості [7, с. 150].

Таким чином генезису будь-якого знання, в тому числі науково-теоретичного, передують певний стан свідомості і певний досвід перебування в ньому. Процес виникнення знання пов'язаний із зануренням в деяке символічне місце існування. Створення знання фіксується в явищах науки і культури, і лише після цього стає можливим його аналіз із застосуванням об'єктивних термінів, до яких ми звертаємося, розглядаючи знакові (знання), логічні (наука) і ціннісні (культура) структури. На думку Н.Громико, згідно із символологією М.Мамардашвілі та А.П'ятигорського, знання не транслюється, комуніфікується символ; символ – це провідник у певний стан свідомості, в якій завдяки продукуванню символічних відносин може бути отримане бачення меж роботи самої свідомості; ці межі фіксуються у символах, які потім у вторинній, третинній, об'єктивних інтерпретаціях тощо перетворюються на знакові структури, тоб-

то знання; робота зі знанням припускає зворотний рух – від знака до символу. Отже, знання розглядаються авторами символології не як продукт мислення, а як продукт свідомості. Саме мислення ніби розчинене у свідомості, відповідно і знання теж. На думку авторів цитованої праці, саме в цьому проявляється основна причина того, що знання не транслюються [8, с. 16].

Розглянемо три альтернативних погляди, які пов'язані з трансляцією знань. Підходу М.Мамардашвілі і А.П'ятигорського суперечить протилежний підхід О.Генісаретського, який вважає, що знання транслюються, але в рамках традиції. Ця проблематика висвітлюється в його праці "Знання між традицією, комунікацією і рефлексією" [9, с. 19]. О.Генісаретський виділяє 3 етапи в історії пізнання і знання. Для розуміння особливостей трансляції знань у сьогоденні принциповий інтерес становить третій етап. О.Генісаретський стверджує, що знання може транслюватися. Канал трансляції знань – традиція. Але знання не передається традицією саме по собі. Воно передається через ведення того, хто навчається, до відповідної навчальної позиції, в якій буде втілюватись антропологічне перетворення через наслідування від суб'єкта, що володіє знаннями, до суб'єкта, який отримує знання. Спосіб передачі – відтворення через навчання. Відповідно механізм трансляції також антропологічний: це повне наслідування суб'єктом, який отримує знання суб'єкта, що володіє знаннями. Вважається, що таке явище можливе, і тільки на основі цього транслюється знання константа традиції "особистісний взірць".

Позиції О.Генісаретського суперечить підхід Н.Алексеева, який стверджує, що теоретичне знання – це диверсія відносно всіх традицій, це неодмінне руйнування традицій, а також правил, канонів і зразків, які закріплені в традиціях. Причиною цього є перевірка мисленням традицій, а згодом і їх руйнування, що створює в процесі мислення нове теоретичне знання [8, с. 17].

Знання згідно з підходом Г.Щедровицького [10] може транслюватися разом з діяльністю і мисленням, маючи підпорядкований характер: або як організованість, або як засіб. Воно не пов'язане із свідомістю окремого індивіда, який пізнає. Це нейтральна відносно індивідуального пізнання і особистісної організації форма. Воно являє собою закінчену знакову структуру, в якій діяльність і мислення знаходять своє знаково предметне вираження. В цьому полягає сама умова можливості трансляції зразків діяльності і мислення: вони можуть бути перенесені й використані в абсолютно нових соціокультурних

умовах. Існує багато каналів трансляції мислення і діяльності. Трансляція знання як носія зразка діяльності і як засобу, який дає змогу засвоїти цей зразок, обов'язково має навчальний характер і реалізується у формі комунікації [8, с. 19].

Представленому спектру підходів М.Мамардашвілі і А.П'ятигорського найбільше суперечить концепція В.Давидова, який вважав, що формувати мислителів можна навіть з початкової школи, прививаючи їм культуру роботи з теоретичними знаннями. Згідно з концепцією В.Давидова, теоретичне мислення – це норма. Її слід зберегти і культивувати в суспільстві, якщо всю систему освіти реорганізувати відповідно до принципів трансляції не емпіричного, а теоретичного знання. На відміну від емпіричного узагальнення, що дає можливість класифікувати предмети, теоретичне узагальнення пов'язане з виділенням загальної основи, що визначає аналізовану систему предметів і дає змогу прослідкувати зв'язок між ними всередині цілого, всередині всієї системи. На думку Н.Громико, процес трансляції теоретичних знань, за технологією Давидова, – це штучно організований еволюційно-природний процес. Якщо він буде точно організований, якщо навчальна діяльність вибудовуватиметься відповідно до контуру розгортання уявного способу побудови понять, то, відповідно, і теоретичні знання будуть передаватися і засвоюватися. Звідси випливає, що теоретичні знання за наявності адекватних моделей освітньої роботи можна транслювати навіть у дитячому віці, розвиваючи у дітей теоретичне мислення [8, с. 20].

Порівняємо протилежні погляди науковців з досліджуваного питання на основі представлених підходів, описаних Н.Громико в таблиці.

Проаналізувавши різні підходи вчених, можливо зробити такі висновки. Загальним для всіх розглянутих підходів є те, що трансляція знання не є ні перенесенням, ні передачею, ні розвитком. Слушними видаються думки Н.Громико, що трансляція знання як особливий вид відтворення знання конструкту має навчальний характер та Г.Щедровицького, який зазначає, що "трансляція знань відбувається безпосередньо у вигляді комунікації".

Суть трансляції полягає в процесі передачі взірців діяльності і засобів, які дають змогу їх відтворювати в нових ситуаціях. Суть комунікації полягає в передачі інформації (інколи Г.Щедровицький називає це знаннями, розуміючи під цим предметний матеріал, а саме низький, морфологічний, рівень організації знання, якщо аналізувати його з погляду категорії системи). Таким чином, трансляція теоретичного знання

Погляди науковців на трансляцію знань (авторська розробка)

Основні підходи до трансляції знань	Погляди науковців	
	М.Мамардашвілі, А.П'ятигорський	В.Давидов
1. Трансляція знання	Знання в принципі не підлягає трансляції	Знання, в тому числі теоретичне, може транслюватися
	О.Генісаретський	Г.Щедровицький
2. Відтворення знань	Трансляція знання пов'язана з відтворенням персонального взірця	Трансляція знання пов'язана з відтворенням діяльнісного взірця, не сумісного з особливостями персональної організації людини
3. Кількість каналів трансляції знань	Існує один канал трансляції	Існує велика кількість різноманітних каналів трансляції
	Г.Щедровицький	В.Давидов
4. Канали передачі знань	Трансляція знань відбувається безпосередньо у вигляді комунікації	Трансляція знань відбувається через прошарок мислення
5. Відношення діяння до мислення	Діяння і мислення дизпаралельні	Структура діяння відтворює структуру чистого поняття мислення
	О.Генісаретський	В.Давидов
6. Статус і функції суб'єкта отримання знання	Суб'єкт, який отримує знання, повинен повністю засвоїти знання суб'єкта, який володіє знаннями, що транслюється традицією	Суб'єкт, який володіє знаннями, повинен відтворити в собі не особистісний образ суб'єкта, що володіє знаннями, не форму його свідомості, а спосіб мисленого діяння, покладеного в основу поняття

пов'язана не з передачею фіксованих знанневих конструктів, а з актуалізацією мислення під впливом комунікативних процесів [8].

Дослідивши різні підходи науковців, розглянемо процеси трансляції знання та ефективні інструменти їх використання в системі місцевого самоврядування.

В Україні сьогодні необхідно створити умови для формування в громадах підготовлених резервів майбутніх депутатів, старост та лідерів органів самоорганізації населення (ОСН), а також якісного професійного корпусу службовців місцевого самоврядування, зміцнення людського інтелектуального потенціалу громад та його ефективного використання й прискорення місцевого розвитку, забезпечення обізнаності громадян у справах та проблемах місцевого самоврядування громади, залученості місцевої молоді до справ територіальної громади та вирішення місцевих проблем. Для більшості членів територіальних громад діяльність органів місцевого самоврядування є незрозумілою і важкою для сприйняття. Це перешкоджає залученню широ-

ких верств населення до місцевого самоврядування.

Для кращого сприйняття явища трансляції знання між науковими, аналітичними центрами (наукові установи, освітні установи, фонди, асоціації, громадські організації) та органами місцевого самоврядування наведемо схему трансляції знань у системі місцевого самоврядування (див. рисунок).

Трансляція знань у системі місцевого самоврядування (авторська розробка)

Проте в Україні не так багато територіальних громад усвідомлюють можливості, які наразі існують, зокрема, і пов'язані з технічною допомогою. Асоціація міст України видала довідник,

який, на нашу думку, є одним із інструментів трансляції знань територіальній громаді, що показує весь спектр резервів, який вона може використати, залучивши донорські кошти для місцевого розвитку територій.

У довіднику містяться проекти і програми, що реалізуються в Україні у сфері децентралізації та регіональної політики. Довідник поділено на розділи за сферами: реформа місцевого самоврядування/регіональний розвиток; покращання житлово-комунальних послуг, енергетичної ефективності, зелена економіка; надання адміністративних та соціальних послуг та електронне урядування.

Іншим інструментом може бути своєрідний *посібник* для подальшої роботи майбутніх об'єднаних територіальних громад, в якому відображено напрацювання громад, що мають позитивний досвід, та всі переваги і недоліки об'єднання.

Не менший інтерес становить такий інструмент налагодження комунікації з громадою, як *дорожня карта розвитку громади*. Досвід, отриманий завдяки її впровадженню, за словами координатора Офісу реформ у Запорізькій області Маргарити Трипольської, є неоціненним для всіх громад, що створені і будуть ще створені на території Запорізької області. Фондація Менеджерських ініціатив, яка в рамках проекту “Українська адміністрація майбутнього” допомагає новоствореній громаді визначити Стратегію її розвитку [11].

Одним із інструментів, який має забезпечити ефективність роботи цього інституту, має бути знаннєвий аспект, що забезпечить умови для формування в громадах підготовлених резервів майбутніх *старост*. Необхідно виробити інструменти імплементації інституту старост у життя сільських населених пунктів. Пропонуємо застосовувати один з нових інструментів трансляції знань – *колегіальне тренування*, під яким розуміється процес, за якого двоє або більше вже обраних старост різних територіальних громад працюють разом над підвищенням своєї кваліфікації для підвищення ефективності праці.

Вважаємо за потрібне проводити агітаційно-пропагандистську роботу серед місцевого населення для залучення до старостування найкращих представників громад та навчально-підготовчу діяльність із залучення громадського і державного секторів під час цього процесу.

В українських селах у зв'язку зі специфікою праці для дуже небагатьох людей можлива самоосвіта, однак процеси трансляції знань, на нашу думку, мають відбуватися не тільки через телекомунікаційні засоби, як нині, а й через *візні заходи*: *семінари, практики* тощо, які проводяться

в населених пунктах, що сприяє максимально-му наближенню до членів громади. Такої самої освітньої підтримки потребують органи самоорганізації населення, що, у свою чергу, забезпечило б умови для формування лідерів ОСН.

Розглядаючи наступний елемент схеми – “*посадові особи місцевого самоврядування*” (ПОМС), на законодавчому рівні необхідно передбачити фінансування систематичного навчання ПОМС за допомогою різних інструментів: організаційне навчання, сторітеллінг, наставництво, спільноти практики.

Оскільки в процесі реформування місцевого самоврядування швидко змінюється законодавча база, а знання швидко застарівають, є необхідним безперервне навчання ПОМС.

Забезпечення функціонування дієвої системи навчальних закладів для ПОМС сприятиме *організаційному навчанню* – одному із сучасних інструментів трансляції знання. Іншим засобом розвитку органів місцевого самоврядування можна назвати *спільноту практиків* – групу мотивованих людей, відданих спільній справі і зацікавлених досвідом своїх колег, який базується на їхній власній практиці. Так, видання “Спільнота практиків: інновації у місцевому самоврядуванні” дає можливість обговорити найактуальніші проблеми розвитку громади та генерувати нові ідеї практиків із місцевого самоврядування з усіх регіонів України. На думку Н.Алюшиної, учасники спільнот практиків отримують нові знання замість витрат часу на пошуки інформації чи отримання власного досвіду, допомогу при вирішенні питань, що виникають у процесі роботи, можливість обговорення ідей з колегами, що мають досвід у тій самій сфері, і зміцнення довірчих відносин у професійному середовищі [12, с. 168].

Ще одним сучасним інструментом трансляції знання є *сторітеллінг* – метод передачі експертних знань через докладні історії про минулі дії керівництва, взаємодії співробітників.

Останнім розглянутим інструментом є *наставництво*, що передбачає використання досвідченого індивіда задля навчання особи з меншим обсягом знань у конкретній галузі. Навчання спрямоване на оволодіння та розвиток необхідних знань, умінь і навичок ПОМС.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У результаті дослідження проаналізовано різні підходи щодо трансляції знання, зіставлено протилежні погляди науковців з досліджуваного питання на основі представлених підходів та виявлено, що загальним для всіх розглянутих підходів є те, що трансляція знання не є їх ні перенесенням, ні передачею, ні розвитком.

Це вид відтворення знаньних конструктів, що має навчальний характер та відбувається безпосередньо у вигляді комунікації. Обґрунтовано найбільш ефективні інструменти трансляції знання в системі місцевого самоврядування на рівні територіальних громад, ПОМС та старост: довідник, посібник, дорожню карту розвитку громади, організаційне навчання, спільноту практик,

сторітеллінг, наставництво. Адже саме нові інструменти трансляції знання можуть сприяти отриманню позитивного ефекту в поступальному розвитку місцевого самоврядування.

Перспективними напрямками подальших наукових досліджень щодо трансляції знань є обґрунтування передачі неформалізованих знань у системі місцевого самоврядування.

Список використаних джерел

1. Про Стратегію сталого розвитку “Україна – 2020” [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 12 січ. 2015 р. № 5/2015. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/>
2. Про першочергові заходи з розвитку місцевого самоврядування в Україні на 2017 рік [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 7 груд. 2016 р. №545/2016. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/>
3. Как происходила эволюция способов трансляции научных знаний [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://science.logistics-gr.com/index.php?>. 21.02.2017
4. Философия науки в вопросах и ответах : учеб. пособие для аспирантов / В. П. Кохановский [и др.]. – Ростов н/Д : Феникс, 2006. – С. 334–337.
5. Скальська Д. М. Науково-технічна раціональність: філософський погляд [Електронний ресурс] / Д. М. Скальська. – Режим доступу : <http://er.nau.edu.ua/bitstream/NAU/15281/1/Скальська.doc>. Назва з екрана 03.03.2017
6. Щоголев А. Ю. Значення технологічної культури в розвитку особистості [Електронний ресурс] / А. Ю. Щоголев, В. В. Васенко. – Режим доступу : <http://www.rusnauka.com>
7. Мамардашвили М. К. Символ и сознание. Метафизические рассуждения о сознании, символизме и языке [Электронный ресурс] / М. К. Мамардашвили, А. М. Пятигорский. – Режим доступа : http://yanko.lib.ru/books/philosoph/mam-simvol_i_soznanie.pdf. – Назва з екрана 03.03.2017
8. Громыко Н. В. Как возможна трансляция знания? / Н. В. Громыко // Высшее образование в России. – 2009. – № 1. – С. 14–24.
9. Генисаретский О. И. Знание между традицией, коммуникацией и рефлексией / О. И. Генисаретский // Навигатор: методологические расширения и продолжения. – М. : Путь, 2001. – С. 17–31.
10. Щедровицкий Г. П. Синтез знаний: проблемы и методы / Г. П. Щедровицкий // Избранные труды. – М. : Шк. культ. полит., 1995. – С. 634–666.
11. Про об’єднані територіальні громади – у форматі відвертої розмови [Електронний ресурс] : Моніторинг ЗМІ щодо реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади від 23 березня 2016 р. № 189/2016. – Режим доступу : http://2.auc.org.ua/sites/default/files/daydzhest_189__23.03.16.doc
12. Алюшина Н. Эффективные инструменты управления знаниями и кадровым потенциалом органов государственной власти та органов місцевого самоврядування / Н. Алюшина // Зб. наук. пр. ЛРІДУ НАДУ. – Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2015. – Вип. 43. – С. 165–172.

References

1. *The President of Ukraine* (2015), Decree “The Strategy for Sustainable Development “Ukraine 2020”, available at: <http://www.president.gov.ua/dotsuments/> (Accessed 11 April 2017).
2. *The President of Ukraine* (2016), Decree “On urgent measures to develop local government in Ukraine in 2017”, available at: <http://www.president.gov.ua/dotsuments/5452016-20846> (Accessed 8 April 2017).
3. “How did the evolution of the methods for the translation of scientific knowledge occur”, available at: <http://science.logistics-gr.com/index.php?> (Accessed 21 February 2017).
4. Kohanovskij, V. et al. (2006), *Filosofija nauki v voprosah i otvetah: uchebnoe posobie dlja aspirantov* [Philosophy of science in questions and answers: Textbook for graduate students], Feniks, Rostov on Don, Federation.
5. Skal’s’ka, D. (2015), “Scientific rationality: Philosophical views”, available at: <http://er.nau.edu.ua/bitstream/NAU/15281/1/Skal's'ka.doc>. (Accessed 3 March 2017).
6. Schoholiev, A. and Vasenko, V. (2010), “The value of technological culture in personality development”, available at: http://www.rusnauka.com/18_DNI_2010. (Accessed 10 March 2017).
7. Mamardashvili, M. and Pjatigorskij, A. (1997), “Symbol and consciousness. Metaphysical reasoning about consciousness, symbolism and language”, available at: http://yanko.lib.ru/books/philosoph/mam-simvol_i_soznanie.pdf (Accessed 03 March 2017).
8. Gromyko, N. (2009), “How to transfer knowledge?”, *Vysshee obrazovanie v Rossii*, vol. 1, pp. 14–24.
9. Genisaretskij, O. (2001), “Knowledge between the tradition of communication and reflection”, in *Navigator: metodologicheskie rasshirenija i prodolzhenija* [Navigator: methodological extensions and continuations], Put’, Moscow, pp. 17–31.
10. Schedrovitsky, H. (1995), “Synthesis of knowledge of problems and methods”, in *Izbrannyye trudy* [Selected Works], pp. 634–666.
11. (2016), Media monitoring on local government reform and territorial organization of power number 189 / 03.23.2016.
12. Aliushyna, N. (2015), “Effective knowledge management tools and human resources of public authorities and local governments”, *Zbirnyk naukovykh prats*, vol. 43, pp. 165–172.